

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক দ্বি-মুকুটধাৰী ৰজা হ'ব লাগিব গতিকে খুউব সেৱা কৰা, প্ৰজা তৈয়াৰ কৰা, সংগমত তোমালোকে সেৱাই কৰিব লাগে, ইয়াতেই কল্যাণ আছে"

প্ৰশ্ন: পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশৰ আগতে প্ৰত্যেকে কোনটো শৃংগাৰ কৰিব লাগে?

উত্তৰ: তোমালোক সন্তানসকলে যোগবলৰ দ্বাৰা নিজকে শৃংগাৰ কৰা, এই যোগবলৰ দ্বাৰাই গোটেই বিশ্ব পবিত্ৰ হ'ব। তোমালোক এতিয়া বানপ্ৰস্থ অৱস্থালৈ যাব লাগিব, সেয়েহে এই শৰীৰটোৰ শৃংগাৰ কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই। এই শৰীৰ হৈছে ব্ৰথ নট এ পেনী (মূল্যহীন), ইয়াৰ পৰা মমত্ব আঁতৰাই দিয়া। বিনাশৰ আগতে পিতাৰ সমান দয়ালু হৈ নিজৰ আৰু আনৰ শৃংগাৰ কৰা। অন্ধৰ লাখুটি হোৱা।

ওঁম শান্তি। এতিয়া সন্তানসকলে এয়াতো ভালদৰে বুজি পাইছে যে পিতা পবিত্ৰ হোৱাৰ ৰাস্তা দেখুৱাবলৈ আছে। তেওঁক এই এটা কথাৰ বাবেই আহ্বান কৰা হয় আপুনি আহি আমাক পতিতৰ পৰা পবিত্ৰ কৰি তোলক কিয়নো পবিত্ৰ সৃষ্টি অতীত হৈ গ'ল, এতিয়া হৈছে পতিত সৃষ্টি। পবিত্ৰ সৃষ্টি কেতিয়া অতীত হ'ল, কিমান সময় হ'ল, এয়া কোনেও নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে পিতা পুনৰ এই শৰীৰত আহিছে। তোমালোকেই মাতিছা যে বাবা আহি আমাক পতিতসকলক ৰাস্তা দেখুওৱা, আমি পবিত্ৰ কেনেকৈ হ'ম? এয়াতো জানা যে আমি পবিত্ৰ সৃষ্টিত আছিলো, এতিয়া পতিত সৃষ্টিত আছে। এতিয়া এই সৃষ্টি সলনি হৈ আছে। নতুন সৃষ্টিৰ আয়ুস কিমান, পুৰণি সৃষ্টিৰ আয়ুস কিমান - এয়া কোনেও নাজানে। পকা ঘৰ নিৰ্মাণ কৰিলে কয় যে ইয়াৰ আয়ুস ইমান বছৰ হ'ব। কেঁচা ঘৰ নিৰ্মাণ কৰিলে ক'ব যে ইয়াৰ আয়ুস ইমান বছৰ হ'ব। বুজিব পাৰি যে এয়া কিমান বছৰলৈকে চলিব। মনুষ্যই এয়া নাজানেই যে এই গোটেই সংসাৰৰ আয়ুস কিমান? তেন্তে নিশ্চয় পিতা আহি ক'ব লাগিব। পিতাই কয় - সন্তানসকল, এতিয়া এই পুৰণি সৃষ্টি পুৰা হ'ব। নতুন পবিত্ৰ সৃষ্টি স্থাপনা হৈ আছে। নতুন সৃষ্টিত অতি কম সংখ্যক মানুহ আছিল। নতুন সৃষ্টি হৈছে সত্যযুগ যাক সুখধাম বুলি কোৱা হয়। এইখন হৈছে দুখধাম, ইয়াৰ অন্ত নিশ্চয় হ'ব। পুনৰ সুখধামৰ ইতিহাস পুনৰাবৃত্তি হ'ব। সকলোকে এইটো বুজাব লাগে। পিতাই নিৰ্দেশ দিছে যে নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু আনকো এইটো ৰাস্তা দেখুওৱা। লৌকিক পিতাকতো সকলোৱে জানে, কিন্তু পাৰলৌকিক পিতাক কোনেও নাজানে। সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ দিয়ে। কাছ-মাছ আদি অৱতাৰ বা ৪৪ লাখ যোনিলৈ লৈ গ'ল। এই সংসাৰত কোনেও পিতাক নাজানে। পিতাক জানিলেহে বুজিব। যদি পাথৰ শিলগুটিত আছে তেন্তে উত্তৰাধিকাৰৰ কথাই নাথাকে। দেৱতাসকলৰো পূজা কৰে কিন্তু কাৰো বৃত্তি (জীৱন কাহিনী) নাজানে, এইবোৰ কথাত একেবাৰে অজ্ঞ। সেয়েহে পোন-প্ৰথমে মূল কথা বুজাব লাগে। কেৱল চিত্ৰৰ দ্বাৰা কোনেও বুজিব নোৱাৰে। বেচেৰা মনুষ্যই পিতাকো নাজানে, ৰচনাকো নাজানে যে কেনেকৈ আদিৰ পৰা এই ৰচনা ৰচিলে। দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য কেতিয়া আছিল, যাক পূজা কৰে, একোৱে নাজানে। এনেকৈ ভাবে যে লাখ বছৰ সূৰ্য্যবংশী ৰাজধানী চলিল, তাৰ পিছত চন্দ্ৰবংশী লাখ বছৰ চলিল, ইয়াকে অজ্ঞান বুলি কোৱা হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই বুজাইছে, তোমালোকে আকৌপুনৰাবৃত্তি কৰা। পিতায়ো পুনৰাবৃত্তি নকৰে জানো। এনেকৈ বুজোৱা, বাৰ্তা দিয়া, নহ'লে ৰাজধানী কেনেকৈ স্থাপন হ'ব। ইয়াত বহি গ'লে নহ'ব। অৱশ্যে ঘৰত বহোঁতাৰো দৰকাৰ। তেওঁলোকতো নাটক অনুসাৰে বহি আছে। যন্তু চক্ৰাল কৰোঁতাও লাগিব। পিতাৰ ওচৰলৈ কিমান সন্তান আহে লগ কৰিবৰ বাবে কিয়নো শিৱবাবাৰ পৰাই উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগিব। লৌকিক পিতাৰ ওচৰলৈ সন্তান আহিলে বুজি পায় যে মই পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগিব। কন্যা সন্তানতো গৈ আধা অংশীদাৰ হয়। সত্যযুগত কেতিয়াও সম্পত্তি আদিক লৈ কাজিয়া নহয়। ইয়াত কাম বিকাৰৰ ওপৰত কাজিয়া হয়। তাততো এই পাঁচ বিকাৰ নাথাকে সেয়েহে দুখৰ নাম-চিহ্নই নাথাকে। সকলো নিৰ্মোহী হয়। এইটোতো বুজি পায় যে স্বৰ্গ আছিল, এতিয়া অতীত হৈ গ'ল। চিত্ৰও আছে কিন্তু এইটো খেয়াল (চিন্তা) এতিয়াহে তোমালোক সন্তানসকলৰ মনলৈ আহে। তোমালোকে জানা যে এই চক্ৰ প্ৰতি ৫০০০ বছৰৰ পিছত পুনৰাবৃত্তি হয়। শাস্ত্ৰত ক'তো এইটো লিখা নাই যে সূৰ্য্যবংশী আৰু চন্দ্ৰবংশী ৰাজ্য ২৫০০ বছৰ চলিছিল। বাতৰি কাকতত পঢ়িছিলো যে বৰোদাৰ ৰাজভৱনত ৰামায়ণ শুনি আছে। যিকোনো বিপদ আহিলে মনুষ্য ভক্তিত লাগি যায়, ভগৱানক ৰাজি কৰিবৰ বাবে। এনেকৈতো ভগৱান ৰাজি নহয়। এয়াতো নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। ভক্তিৰ দ্বাৰা ভগৱান কেতিয়াও ৰাজি নহয়। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আধাকল্প ভক্তি চলে, নিজেই দুখ ভোগ কৰি থাকে। ভক্তি কৰি কৰি সকলো টকা-পইচা শেষ কৰি দিয়ে। এই কথাবোৰতো কাণচিৎহে কোনোবাই বুজিব, যিসকল সন্তান সেৱাত ব্ৰতী আছে তেওঁলোকে বাৰ্তাও দি থাকে। বুজোৱা হয় যে এয়া হৈছে

ঈশ্বৰীয় পৰিবাৰ। ঈশ্বৰতো হৈছে দাতা, তেওঁ লওঁতা নহয়। তেওঁকতো কোনেও একো নিদিয়, বৰঞ্চ সকলো নষ্টহে কৰে।

পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক সোধে তোমালোকক কিমান অপাৰ ধন দিছিলো। তোমালোকক স্বৰ্গৰ মালিক কৰি দিছিলো পুনৰ সেই সকলোবোৰ ক'লে গ'ল। ইমান কঙাল কেনেকৈ হৈ গ'লা? এতিয়া মই আকৌ আহিছো, তোমালোক কিমান পদমাপদম ভাগ্যৱান হৈছা। মনুষ্যইতো কোনেও এই কথাবোৰ নাজানে। তোমালোকে জানা যে এতিয়া এই পুৰণি সৃষ্টিত ইয়াত থাকিব নালাগে। এইখনটো শেষ হৈ যাব। মানুহৰ ওচৰত যি অনেক ধন আছে সেয়া কাৰো হাতলৈ নাহে। যেতিয়া বিনাশ হ'ব তেতিয়া সকলো শেষ হৈ যাব। কিমান মাইললৈকে বৃহৎ-বৃহৎ মহল আদি নিৰ্মাণ কৰি থোৱা আছে। বহুত সম্পত্তি আছে, সকলোবোৰ শেষ হৈ যাব কিয়নো তোমালোকে জানা যে যেতিয়া আমাৰ ৰাজ্য আছিল তেতিয়া আন কোনো নাছিল। তাত অপাৰ ধন আছিল। তোমালোকে আগলৈ গৈ দেখিবলৈ পাবা কি-কি হ'ব। তেওঁলোকৰ ওচৰত কিমান সোণ, কিমান ৰূপ আছিল, টকা আছিল, সেই সকলোৰে বাজেট উলিয়ায়, ঘোষণা কৰে ইমান বাজেট আছে আৰু ইমান খৰচ হ'ব। বাৰুদৰ ওপৰত ইমান খৰচ হয়। এতিয়া বাৰুদৰ ওপৰত কিমান খৰচ কৰে। তাৰ পৰা আমদানি একো নহয়। এয়া কোনো সাঁচি থোৱাৰ সামগ্ৰী নহয়। সাঁচি ৰখা বস্তু হৈছে সোণ আৰু ৰূপ। সৃষ্টি যেতিয়া গ'ল্ডেন এজেড (সোণালী যুগ) হয় তেতিয়া সোণৰ মুদ্ৰা আছিল। ৰূপালী যুগত ৰূপৰ। তাত অপাৰ ধন থাকে, পুনৰ কম হৈ হৈ এতিয়া চোৱা কি ওলাল। কাগজৰ টকা। বিদেশতো কাগজৰ নোট ওলাইছে। কাগজতো কামৰ বস্তু নহয়। বাকী কি থাকিব? এই বৃহৎ-বৃহৎ মহল আদি সকলোবোৰ শেষ হৈ যাব সেই কাৰণে পিতাই কয়- মৰমৰ সন্তানসকল, এয়া যি দেখিবলৈ পোৱা, এনেকৈ বুজা যেন এইবোৰ নায়েই। এই সকলোবোৰ শেষ হৈ যাব। শৰীৰো পুৰণা মূল্যহীন। কোনোবা যিমনেই সুন্দৰ নহওক কিয়। এই সৃষ্টিৰ বাকী অলপ সময়হে আছে। কিবা ঠিকনা জানো আছে। বহি-বহি থাকোতেই মানুহৰ কি হৈ যায়। হাৰ্ট ফেইল হৈ যায়। মানুহৰ কোনো ভৰসা নাই। সত্যযুগত জানো এনেকুৱা হ'ব। তাততো যোগবলৰ দ্বাৰা কায়া (শৰীৰ) কল্পতৰুৰ সমান হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে পিতাক পাইছা, তেওঁ কয় - এই সৃষ্টিত তোমালোক আৰু থাকিব নালাগে। এয়া হৈছে ছিঃ ছিঃ (লেতেৰা) সৃষ্টি। এতিয়াতো যোগ বলেৰে নিজৰ শৃংগাৰ কৰিব লাগে। তাততো সন্তানো যোগবলেৰে হয়। তাত বিকাৰৰ কথাই নাই। যোগবলেৰে তোমালোকে বিশ্বক পবিত্ৰ কৰি তোলা তেন্তে বাকী কি ডাঙৰ কথা। এই কথাবোৰ তেওঁলোকেহে বুজিব যি আমাৰ বংশৰ হ'ব। বাকীতো সকলোৱে শান্তিধামলৈ যাব লাগিব, সেয়াতো হৈছে ঘৰ। কিন্তু মনুষ্যই তাক ঘৰ বুলিও নুবুজে। তেওঁলোকে কয় এটা আত্মা যায় আন এটা আহে। সৃষ্টিৰ বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। ৰচয়িতা আৰু ৰচনাক তোমালোকে জানিছা, সেই কাৰণে আনকো বুজাবলৈ যত্ন কৰা। এইটো ভাবি যে বাবাৰ বিদ্যাৰ্থী হৈ যাওক, সকলো জানি লওক, সুখী হৈ যাওক। আমিহে এতিয়া অমৰলোকলৈ যাম। আধাকল্পতো মিছা কথা শুনলো। এতিয়াতো অনেক আনন্দিত হোৱা উচিত - আমি অমৰলোকলৈ যাম। এই মৃত্যুলোকৰ এতিয়া অন্ত হ'ব। আমি সুখৰ খাজনাৰে ইয়াৰ পৰাই ভৰপূৰ হৈ যাওঁ। গতিকে এই উপাৰ্জন কৰাত, জোলাঙা ভৰপূৰ কৰাত ভালদৰে লাগি যোৱা উচিত। সময় নষ্ট কৰা উচিত নহয়। মাথোন, এতিয়াতো আমি অন্যৰ সেৱা কৰিব লাগে, জোলাঙা ভৰপূৰ কৰিব লাগে। পিতাই শিকায়, দয়াশীল কেনেকৈ হ'বা? অন্ধৰ লাখুটি হোৱা। এই প্ৰশ্নতো কোনো সন্ধ্যাসী, বিদ্বানআদিয়ে সুধিব নোৱাৰে। তেওঁলোকে কি গম পায় যে স্বৰ্গ ক'ত আছে, নৰক ক'ত আছে। যিমনেই ডাঙৰ-ডাঙৰ পদবীৰ লোক নাথাকক, বায়ুসেনাৰ সেনাধ্যক্ষ আছে, যুদ্ধৰ সেনাধ্যক্ষ আছে, নৌ-সেনাৰ আছে, কিন্তু তোমালোকৰ আগত এই সকলোবোৰনো কি হয়! তোমালোকে জানা বাকী অলপ সময় আছে। স্বৰ্গৰ বিষয়েতো কোনেও নাজানেই। এই সময়ত সকলো ফালে যুদ্ধ-বিগ্ৰহ চলি আছে, পাছত তেওঁলোকৰ উৰা-জাহাজ বা সেনা বাহিনীৰ দৰকাৰ নহ'ব। এই সকলো শেষ হৈ যাব। বাকী অলপ মনুষ্য থাকিব। এই বিজুলী বাতি, উৰা-জাহাজ আদি থাকিব কিন্তু সৃষ্টি কিমান সৰু হৈ যাব, ভাৰতহে থাকিব। যেনেকৈ মডেল (আৰ্হি) সৰুকৈ বনোৱা হয়, নহয় জানো। আন কাৰো বুদ্ধিত নাথাকিব যে মৃত্যু প্ৰকৃততে কেনেকৈ আহিব। তোমালোকেতো জানা যে মৃত্যু সন্মুখত থিয় দি আছে। তেওঁলোকে কয় আমি ইয়াত বহিয়েই বোমা এৰি দিম। য'ত পৰিব তাত সকলো শেষ হৈ যাব। কোনো সেনাৰ দৰকাৰ নাথাকিব। এখন-এখন উৰাজাহাজৰ নামত কোটিৰ হিচাপত খৰচ হয়। কিমান সোণ সকলোৰে ওচৰত থাকে। টন-টন সোণ আছে, সেই সকলো সমুদ্ৰত ডুব যাব।

এই গোটেই ৰাৱণ ৰাজ্য এটা আইলেণ্ডৰ (দ্বীপ) দৰে। অনেক মনুষ্য আছে। তোমালোক সকলোৱে নিজৰ ৰাজ্য স্থাপনা কৰি আছা। সেয়েহে সেৱাত ব্যস্ত হৈ থাকিব লাগে। কৰ'বাত বানপানী আদি হ'লে তেতিয়া চোৱা কেনেকৈ ব্যস্ত হৈ যায়। সকলোকে খাদ্য আদি পঠিওৱাত লাগি যায়। পানী আহিলে আগতীয়াকৈ পলাবলৈ আৰম্ভ কৰে। গতিকে বিচাৰ কৰা সকলো কেনেকৈ শেষ হ'ব। সৃষ্টিৰ চাৰিওফালে সাগৰ আছে। বিনাশ হ'লে তেতিয়া জলময় হৈ যাব, পানীয়ে পানী হ'ব। বুদ্ধিত আছে যে আমাৰ ৰাজ্য আছিল তেতিয়া এই বোম্বাই-কৰাচী আদিতো নাছিল। ভাৰত গৈ কিমান সৰু হৈ পৰিব, সেইয়াও মিঠা পানীৰ কাষত। তাত কুঁৱা আদিৰ দৰকাৰ নাই। পানী বহুত স্বচ্ছ হয়। নদীতে খেল-ধেমালি কৰে। লেতেৰা হোৱাৰ

কোনো কথা নাই। নামেই স্বৰ্গ, অমৰলোক। নাম শুনিলেই অন্তৰে বিচাৰে সোনকালে পিতাৰ পৰা পুৰা পটি অধিকাৰ লৈ লওঁ। পটি উঠি আকৌ আনকো পঢ়াওঁ। সকলোকে বাৰ্তা দিওঁ। কল্পৰ আগতে যিয়ে অধিকাৰ লৈছিল তেওঁলোকেই ল'ব। পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকে কিয়নো বেচেৰাহঁতে পিতাক নাজানে। পিতাই কয় পবিত্ৰ হোৱা। যিয়ে হাতত স্বৰ্গ পাব তেওঁলোক কিয় পবিত্ৰ হৈ নাথাকিব। কোৱা, আমি কিয় এটা জন্ম পবিত্ৰ নহ'ম, যিহেতুকে আমি বিশ্বৰ বাদশ্বাহী পাওঁ। ভগৱানুবাচ (ভগৱানৰ বাণী) - তোমালোকে এই অন্তিম জন্ম পবিত্ৰ হ'লে তেতিয়া পবিত্ৰ সৃষ্টিৰ মালিক হ'বা, 21 জন্মৰ বাবে। কেৱল এই এটা জন্ম মোৰ শ্ৰীমতত চলা। ৰক্ষাবন্ধনো ইয়াৰে চিন। তেন্তে কিয়নো আমি পবিত্ৰ হৈ থাকিম নোৱাৰিম। বেহদৰ পিতাই গেৰান্টি (প্ৰতিশ্ৰুতি) দিয়ে। পিতাই ভাৰতক স্বৰ্গৰ অধিকাৰ দিছিল, যাক সুখধাম বুলি কোৱা হয়। অপাৰ সুখ আছিল, এয়া হৈছে দুখধাম। কোনোবা এজন ডাঙৰ ব্যক্তিক তোমালোকে এনেকৈ বুজালে তেতিয়া সকলোৱে শুনি থাকিব। যোগত থাকি শুনালে তেতিয়া সকলোৱে সময় আদি পাহৰি যাব। কোনেও একো ক'ব নোৱাৰিব। 15-20 মিনিটৰ ঠাইত ঘণ্টা ধৰিও শুনি থাকিব। কিন্তু সেই শক্তিৰ দৰকাৰ। দেহ-অভিমান থাকিব নালাগে। ইয়াত সেৱাই সেৱা কৰিব লাগে, তেতিয়াহে কল্যাণ হ'ব। ৰজা হ'বলৈ হ'লে প্ৰজা কিমান তৈয়াৰ কৰিলা। এনেয়ে জানো পিতাই পদৱী দিব। প্ৰজা জানো ডৱল (দ্বি) মুকুট ধাৰী হয়? তোমালোকৰ এইম-অৱজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) হৈছেই দ্বি-মুকুটধাৰী হোৱা। পিতাইতো সন্তানসকলক উৎসাহ যোগায়। জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ শিৰত আছে, সেয়া যোগবলৰ দ্বাৰাহে খণ্ডন হ'ব। বাকী এই জন্মত কি-কি কৰিলা সেয়াতো তোমালোকে বুজিব পাৰা, নহয় জানো। পাপ খণ্ডনৰ বাবে যোগ আদি শিকোৱা হয়। বাকী এই জন্মৰতো কোনো কথা নাই। তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হোৱাৰ যুক্তি (উপায়) পিতাই বহি শুনায়, বাকী কৃপা আদিতো সাধুসকলৰ ওচৰলৈ গৈ বিচৰা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) অমৰলোকলৈ যাবৰ কাৰণে সংগমত আনন্দৰ খাজনা (সম্পত্তি) ভৰপূৰ কৰিব লাগে। সময় নষ্ট কৰিব নালাগে। নিজৰ জোলোঙা ভৰপূৰ কৰি দয়াশীল হৈ অন্ধৰ লাথুটি হ'ব লাগে।

(2) হাতত স্বৰ্গ ল'বৰ কাৰণে পবিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগে। নিজক সতোপ্ৰধান কৰাৰ যুক্তি ৰচি নিজৰ ওপৰত নিজেই কৃপা কৰিব লাগে। যোগবল জমা কৰিব লাগে।

বৰদান: পৰিস্থিতি ৰূপী ডাৱৰক দেখি ভয় খোৱাৰ পৰিৱৰ্তে ছেকেণ্ডত অতিক্ৰম কৰোঁতাসিদ্ধি স্বৰূপ হোৱা
কিছুমান সন্তান শাস্ত্ৰবাদীসকলৰ নিচিনাকৈ কাহিনী ৰচাত বহুত ছটিয়াৰ (সিয়ান) হয়। এনেকৈ কাহিনী ৰচে যিটো শুনিলেই পিতাৰো হাঁহি উঠি যায়, কিন্তু অন্যলোক প্ৰভাৱিত হৈ যায়। এনেকুৱা অনেক প্ৰকাৰৰ ব্যৰ্থ কথাই, ব্যৰ্থ ৰেজিষ্টাৰৰ ৰোল (তালিকা) তৈয়াৰ কৰি থাকে, সেই কাৰণে এইবোৰৰ পৰা বহু দূৰলৈ উৰি যোৱা, ইন'চেণ্ট (নিৰ্মল) হোৱা। পিতাক চোৱা, পৰিস্থিতিক নহয়। এই পৰিস্থিতিবোৰেই হৈছে ডাৱৰ এইবোৰক ছেকেণ্ডত অতিক্ৰম কৰাৰ বিধিৰে সিদ্ধি-স্বৰূপ হোৱা।

স্লোগান: যিকোনো কথাত প্ৰশ্নসূচক চিহ্ন লগোৱা অৰ্থাৎ ব্যৰ্থৰ হিচাপ আৰম্ভ হোৱা।

!! ওঁ শান্তি !!

ওঁ শান্তি!!